

lei de zaken bloot: kort, bondig, glashelder. Hij wilde geen gelijk hebben. Maar als men zijn onderzoek had gevolgd, moest men zeggen: deze zaak is alzoo.

Deze kolos van geleerdheid en scherpzinnigheid; deze man van onbegrijpelijke werkkraft; deze mensch, wiens leer en leven één waren, — heeft geknield voor het gewone. Bij Kuenen geen excentriciteit. Maar het gewone — ja, dat heeft hij vervuld buitengewoon als weinige zijner tijdgenooten in de heele wereld.

Schooner kon het zeker niet samentreffen, dan dat deze twee mannen,

Studeerkamer van Prof. Kuenen.

Scholten en Kuenen, elkander vonden, of misschien is het juister gezegd, dan dat Scholten Kuenen vond. Spoedig had het scherpe oog van den Meester ontdekt wie Kuenen was. Meer dan eens heeft Scholten verhaald van Kuenen's benoeming tot Hoogleraar. Men had aan Thorbecke een ander geleerde aanbevolen, maar „die had te veel geschreven — dat kon onmogelijk goed zijn.” Toen daarop door den Minister gewezen werd op Kuenen's jeugd, had Scholten geantwoord: „dit is juist een voordeel dan kan hij nog veel doen.” En zoo werd Kuenen benoemd, vier-en-twintig jaren oud.